

A Pacatui Sau A Nu Pacatui

Written by Dennis Priebe

În edițiile din ianuarie și februarie, 1990, revista Adventist Review își invita cititorii să reconsidere câteva idei privitoare la subiectul naturii umane a Domnului Isus Hristos. Într-o serie de șase articole, Norman Gulley pune în discuție o întrebare: "Contează modul în care Îl înțelegem pe Domnul Isus?" Iar, în concluzia primului dintre cele șase articole ale sale, Gulley declară: "Doctrina despre Isus înseamnă, în cadrul doctrinelor adventiste de ziua a șaptea, ceea ce înseamnă butucul în care sunt centrate spitele unei roți. Probabil că puteți folosi în continuare o roată, dacă lipsesc o spita sau două, dar dacă butucul se descentrează, întreaga roată este în pericolul de a deveni inutilă. Aceasta este perspectiva actuală a doctrinelor bisericii noastre" (AR, 18 ianuarie, 1990). Cât de bine este formulată această comparație. O greșită înțelegere a persoanei Domnului Isus și a lucrării îndeplinite de El, va afecta înțelegerea neprihănirii prin credință, a Evangheliei și chiar a misiunii bisericii. Prin urmare, trebuie să depunem toate eforturile, pentru a ne asigura că butucul credinței noastre nu s-a descentrat. Când ne ocupăm de motivația esențială a faptului că suntem creștini, nu îndrăznim să evităm subiectul sau să ignorăm posibilele idei controversate.

Problema este pacatul

Deși seria de articole avea ca obiect tratarea dovezilor legate de natura umană a Domnului Hristos, de fapt, acele dovezi nu constituie factorul determinant al concluziilor noastre privitoare la subiectul acesta. Adevărata problemă o constituie dovezile referitoare la natura pacatului. Oricare ar fi conceptele formulate în definiția pacatului și a naturii sale, ele vor determina concluziile noastre cu privire la natura Domnului Hristos. Gulley a recunoscut acest aspect, afirmând că, referitor la natura Domnului Hristos, există două concepții opuse care "îzvorăsc din două modalități diferite de a înțelege pacatul" (AR 25 ian. 1990).

Nu trebuie să subestimăm importanța acestui subiect. Concluziile noastre privitoare la pacat influențează, nu numai înțelegerea naturii Domnului Hristos, ci și scopul experienței îndreptării și a sfințirii, și vor stabili, de asemenea, dacă desăvârșirea caracterului și vietea fără pacat sunt sau nu posibilități legitime sau fantezii fanatice. Righard Taylor a înțeles acest aspect cu mulți ani în urmă, scriind în cartea sa *Right Conception of Sin*, următoarele: "Problema pacatului este legată într-o manieră atât de fundamentală de natura lui Dumnezeu și de planul de răscumpărare, încât constituie doctrina prin intermediul căreia toate celelalte pot fi înțelese din perspectiva semnificației lor elementare. Mai mult, ea formează cel mai sigur și mai logic criteriu de evaluare a acurateții înțelegerii tuturor celorlalte doctrine.

Învatatura privitoare la pacat constituie punctul central, în jurul caruia se construiește întregul sistem teologic . . . Originea multora, probabil a majorității erorilor care s-au strecurat în teologia creștină poate fi regăsită, în cele din urmă, într-o concepție greșită despre pacat. Datorită unei anumite nuanțe în modul de a înțelege pacatul, întregul sistem de gândire al cuiva poate fi greșit orientat. . . . Când raționăm pornind de la o premisă falsă, inițiem un lanț nesfârșit de concluzii false. Prin urmare, spunem că, dacă cineva nu detine o concepție corectă despre pacat, nu este în stare să aibă concepții corecte cu privire la nici o altă doctrină fundamentală. Aceasta se va evidenția îndeosebi în legătura cu teoria referitoare la ispășire și la metoda lui Dumnezeu de răscumpărare a omului. . . . Iar a insista asupra asimilării unor concepții corecte despre pacat înseamnă a face imposibilă orice deviere majoră de la adevărul esențial" (Beacon Hill Press, 1945, pp. 9-11).
Pacat sau efecte ale pacatului?

Unul dintre motivele pentru care acest subiect pare atât de confuz, constă în absența câtorva simple definiții. Se pare că nu se spune nimic despre deosebirea dintre pacatul în sine și efectele lui. Pacatul lui Adam a avut multe efecte pe această planetă. Moartea domnește în lumea oamenilor, a animalelor și a plantelor; suferința și durerea abundă în viața noastră, natura ne demonstrează supremația dintilor și a ghearelor, iar pământul însuși este plin de violență și tragedia blestemului rostit asupra pacatului. Deși efectele pacatului sunt de lungă durată și, în cele din urmă, mortale, nimeni nu consideră că vinovăția și condamnarea se află printre acestea. Nici o plantă, animal sau ființă umană, nu sunt vinovate pentru că au fost prinse în capcana efectelor mortale ale pacatului.

Pe de altă parte, conceptul de pacat este asociat cu vinovăția, condamnarea, despartirea de Dumnezeu, judecata și moartea a doua. Dacă intenționăm să dezbatem subiectul neprihănirii prin credință sau cel al naturii Domnului Hristos, atenția noastră trebuie să se concentreze mai degrabă asupra pacatului însuși, decât asupra efectelor lui. În cele din urmă, Dumnezeu va îndepărta efectele pacatului din universul Lui, dar, când studiem Evanghelia, este necesar să înțelegem ce anume este pacatul și cum poate fi iertat și curățat chiar acum. Constituie firea noastră căzută o parte intrinsecă a pacatului, sau unul dintre efectele pacatului?
Concluziile noastre privitoare la natura Domnului Hristos, vor fi determinate de răspunsul pe care îl dăm la această întrebare simplă.

Pacatul originar

Îi suntem îndatorati Dr. Gulley pentru formularea poziției sale într-o manieră succintă și clară. După enumerarea celor trei definiții principale ale pacatului, ca faptă, relație și natură, el întreabă: "Este posibil ca pacatul să includă toate cele trei definiții? Pot fi considerate, pacatosenia (natură și relația ruptă) și pacatul (faptă) ca fiind cauza și efectul?" (AR, 25 ianuarie, 1990). Cu alte cuvinte, constituie pacatul de a avea o natură căzută, acel pacat primar, care conduce în mod inevitabil la pacatul secundar al încălcării legii?

Gulley explică în continuare că aceasta este concepția augustiniană despre pacat. În lumina acestei concepții, omul este un pacatos încă de la naștere, prin natură, și se află deja sub condamnarea lui Dumnezeu. Prin urmare, va comite în mod inevitabil, fapte pacatoase, pentru care va primi o condamnare suplimentară. Probabil, cea mai exactă explicație a acestei concepții este cea formulată de către John Calvin în lucrarea sa, Institutes of the Christian Religion. "Toti (oamenii) sunt decazuți prin naștere. . . . Vinovăția provine din natură

(umana) . . . Chiar si copiii sufera, purtându-si înca din pântecele mamei, propria condamnare . . . pentru defectele lor. . . Oamenii se nasc imorali . . . Toti suntem pacatosi prin natura" (Book II, ch. 1, #5, 6, 7, 8, 9, 10, 27).

Cel care crede ca aceasta conceptie este corecta, trebuie, de asemenea, sa creada ca pacatul este o stare continua, de la nastere la mormânt. Având în vedere ca ne nastem cu o natura cazuta, pe care o pastram si dupa nasterea din nou, pacatul nostru primar constituie un element permanent al vietii, chiar daca, la un moment dat, alegem sa nu comitem anumite pacate. Prin urmare, de la nastere pâna la moarte, pacatuim în mod neîncetat si trebuie sa beneficiem de o iertare necontenita, pentru vinovatia noastra necontenita.

Aceasta înțelegere a pacatului, despre care Gulley recunoaste ca nu a constituit o parte a teologiei adventiste de la început, prezinta mai multe probleme. Cum se primeste un nou nascut iertare pentru vinovatia lui personala, daca nu exista o constienta, nici cu privire la vinovatie, nici cu privire la iertare? Cine alege în locul copilului? Dupa ce iesim din apa botezului, noi suntem tot atât de pacatosi ca înaintea nasterii din nou, deoarece pacatul primar, care apartine naturii noastre, nu a fost îndepartat prin convertire. Dupa încheierea timpului de proba, când lucrarea harului iertator înceteaza, noi continuam sa fim pacatosi prin natura. Chiar daca alegem mai degraba moartea, decât sa pacatuim, continuam sa fim vinovati de pacatul primar al naturii noastre, în aceeasi masura în care am fost vinovati, când ne aflam în starea de razvratire deschisa împotriva lui Dumnezeu, prin urmare, avem nevoie de iertarea necontenita a acestui pacat, la fel de mult ca oricând înainte. Cum va fi asigurat acest har iertator, daca lucrarea de mijlocire pentru cei pacatosi se va încheia si daca toti vom fi nevoiti sa stam înaintea lui Dumnezeu fara Mijlocitor si fara ispasire pentru pacatele noastre? (EW 48, 71; GC 614; SR 403). Evident, atât timp cât continuam sa avem aceasta natura cazuta si pacatoasa, nu exista nici o posibilitate de a trai fara pacat, chiar daca marturia inspirata ne spune ca putem "traii fara pacat" (RH, 1 aprilie, 1902; II-IP 146). Desi conceptia augustiniana are o traditie îndelungata în istoria crestinismului este imposibili sa legam aceasta conceptie de modul în care adventistii înțeleg marea lupta.

Romani 5

Prima dovada biblica pe care Gulley o aduce în favoarea tezelor sale este comparatia din Romani 5, dintre Adam si neamul omenesc. Pe baza acestei comparatii, el declara: "Aceasta stare de pacat, sau natura pacatoasa, are nevoie de mântuire, cu mult timp înainte de înfaptuirea primului pacat constient. . . Cei care doresc sa izoleze pacatul si moartea, de pacatul comis în mod constient, par sa omita aceasta comparatie" (AR, 25 ianuarie, 1990). Concluzia lui Gulley este ciudata, deoarece simpla citire a textului ne conduce tocmai la o parere opusa.

Cel mai clar rezumat al capitolului 5 din Romani este versetul 18. "Astfel dar, dupa cum printr-o singura hotarâre de iertare a venit pentru toti oamenii o hotarâre de neprihanire care da viata". Gulley insista sa înțelegem paralelismul aflat în pasajul acesta. De fapt, el a trecut cu vederea paralela cea mai evidenta care exista. Din cauza pacatului lui Adam, toti oamenii au fost condamnati. Datorita razvratirii sale, Adam era pasibil de o distrugere imediata (moartea a doua), iar ca urmare, întregul neam omenesc era supus aceleiasi condamnari si distrugerii. Dar, cea de a doua parte a versetului ne spune ca Domnul Hristos a schimbat pedeapsa care trebuia sa vina peste toti oamenii condamnati din cauza lui

Adam. Cu alte cuvinte, condamnarea colectiva datorata pacatului lui Adam a fost anulata prin iertarea colectiva oferita de Domnul Hristos. Datorita mortii Sale ispasitoare, toti oamenii au fost eliberati de sub condamnarea rostita din cauza lui Adam.

Inspiratia ne spune ca moartea Domnului Hristos "a redat întregul neam omenesc favoarea lui Dumnezeu" (1SM 343). Cu aproape o suta de ani înainte, E. J. Waggoner comenta cu privire la acest verset, astfel: "Dupa cum condamnarea a venit asupra tuturor, tot astfel îndreptatirea le este oferita tuturor. . . darul fara plata le este dat tuturor" (ST, 12 martie, 1896).

Întelegerea literală a capitolului 5 din Romani, distruge complet conceptia falsa a pacatului originar, care i-a dus în rătăcire pe credinciosi o lunga perioada din istoria crestinismului. Acest capitol nu vorbeste absolut nimic despre faptul ca suntem pacatosi prin natura. În realitate, el spune ca noi am fost eliberati de orice condamnare pe care Adam a adus-o în lume. Pentru ca Domnul Hristos este adevaratul cap al neamului omenesc, desi ne nastem purtând toate efectele pacatului, în interior si în jurul nostru, noi nu ne nastem nici vinovati, nici sub condamnare.

Gulley crede ca cel mai clar suport biblic al Vechiului Testament, pentru ideea pacatului originar, se afla în Psalmul 51:5. Înca odata, textul nu spune nimic despre faptul ca suntem pacatosi prin natura. Expresiile, "zamislit în pacat" si "nascut în nelegiuire" ne vorbesc doar despre efectele pacatului lui Adam asupra neamului omenesc. Dar nu spun nimic despre vinovatia personala si natura pacatului. Datorita pacatului lui Adam, noi suntem nascuti cu totii într-un mediu a carui natura este pacatoasa, dar pentru a demonstra ca natura pacatoasa înseamna pacatul în sine, avem nevoie de dovezi mai clare.

Unul dintre argumentele cele mai gresite ale lui Gulley este formulat astfel: "Daca un nou nascut moare la câteva ore sau zile dupa nastere, el va fi supus condamnării celei de a doua morti, chiar daca nu a încalcat niciodata vreo porunca. Daca nu ar fi asa, atunci copiii care au murit, nu ar avea nevoie de Mântuitor" (AR, 25 ianuarie, 1990). Romani 5 distruge complet premisa lui Gulley, si anume ca noul nascut se afla sub pedeapsa mortii a doua. A spune ca toti copiii au nevoie de un Mântuitor constituie unul dintre cele mai amagitoare clisee din întelegerea contemporana a neprihănitii prin credinta. Din cauza ispasirii, întregul neam omenesc a fost eliberat de condamnarea datorata pacatului lui Adam. Prin urmare, suntem nevoiti sa traim sub influenta continua a efectelor pacatului, pâna când acestea vor fi, în cele din urma, îndepartate, prin lucrarea recreatoare a ispasirii, la cea de a doua venire, dupa mileniu. Toate acestea au fost cu adevarat realizate prin ispasirea oferita de Domnul Hristos. Dar, întelegerea obisnuita a "nevoii unui Mântuitor", presupune ca iertarea personala sa fie acordata în mod implicit si necesar pentru o vinovatie cu caracter personal. Da, un nou nascut are nevoie de Mântuitor, dar nu în sensul iertării personale, pentru un pacat si o vinovatie cu caracter personal. Înca odata, confundam efectele pacatului cu pacatul însusi.

Natura cazuta si pacatul

Asa cum am declarat anterior în cadrul acestui articol, problema cheie este daca natura cazuta constituie unul dintre efectele pacatului sau pacatul în sine? Sa formulam întrebarea în lumina unuia dintre cele mai clare texte în care Scriptura ne vorbeste despre pacat. 1Ioan 3:4 ne spune ca "pacatul este faradelege" si afirma ca "oricine face pacat, face si faradelege".

Întregul context tratează alegerea noastră de a păcătui sau nu. Textul nu implică și nici nu declară nimic despre vreo stare continuă și inevitabilă de păcatosenie, înainte de încălcarea legii în fapt.

Cu privire la aceasta, Ellen White se exprimă de opt ori, în forme asemănătoare cu declarația următoare: "Singura definiție pe care o avem în Biblie este că păcatul înseamnă încălcarea legii" (ST, 3 martie, 1890; 1SM 320; 7BC 951; GC 493, etc.). Dacă 1 Ioan 3:4 constituie într-adevăr cea mai clară definiție a păcatului, pe care o avem la dispoziție, atunci, de ce cautăm cu atâta disperare, pasaje mai dificil de înțeles, care au nevoie de o doză serioasă de reinterpretare, doar pentru a susține o altă definiție a păcatului? Nu cumva am acceptat o definiție nebiblică pentru păcat, venită din partea unor gânditori importanți, cum ar fi Augustin, iar acum ne străduim să justificăm această credință fără temei, pe baza unor texte neclare și care nu au nici o legătură cu definirea păcatului? Nu este aceasta o practică similară celei folosite de unii, care se străduiesc să susțină nemurirea sufletului și sfîntenia duminicii, cu ajutorul unor texte izolate care, pentru a spune ceea ce în realitate nu spun, au nevoie de o reinterpretare forțată?

Romani 14:23 declară că "tot ce nu vine din încredințare este păcat". Contextul tratează subiectul îndoielii și al credinței, ambele înțelese în mod clar, în contextul referitor la conștiința și la luarea deciziilor. Iacob 4:17 ne spune că "cine știe să facă bine și nu face, savârșește un păcat!" Aici, păcatul este limitat în sfera cunoașterii și a alegerii. Cele mai clare texte care descriu păcatul, nu spun nimic despre faptul că natura păcătoasă ar fi o stare continuă și inevitabilă, care anulează importanța alegerii noastre. A spune că natura păcătoasă este identică cu păcatul în sine, înseamnă a spune că noi păcătuiem chiar și atunci când alegem să nu comitem păcatul. Oare este posibil ca această înțelegere a păcatului ca fiind o stare continuă și inevitabilă, să fi amortit într-o asemenea măsură sensibilitatea conștiinței noastre față de adevărul păcat (încălcarea legii lui Dumnezeu), încât să ajungem, în prezent, să acceptăm anumite fărâdelegi ca pe niste simple expresii ale unui păcat și mai mare care constă în faptul că avem o natură păcătoasă? Cu alte cuvinte, am ajuns să acceptăm păcătuirea ca fiind o parte normală a vieții, chiar și a vieții creștine?

Unii doresc să definească păcatul ca o relație ruptă sau despartirea de Dumnezeu. Isaia 59:2 descrie legătura dintre păcat și despartirea de Dumnezeu. "Ci nelegiuirile voastre pun un zid de despartire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte!" Păcatul este ceea ce ne separă de Dumnezeu, rupe relația noastră cu El, într-o manieră mai categorică decât orice altceva. Ellen White ne spune că, atunci când Adam și Eva au mâncat din fructul oprit, aceasta "a fost o încălcare a legii sfinte și neschimbătoare a lui Dumnezeu, și a separat omul de Dumnezeu" (SC 33). Da, păcatul este într-adevăr o stare, dar această stare urmează deciziei de a păcătui împotriva lui Dumnezeu și continuă atât timp cât inima rămâne nepocăită. Atât timp cât rămânem într-o stare de păcat, iertarea nu este posibilă, iar noi suntem pierduți. Dar, în prezent, suntem învățați că păcatul constituie o stare acceptabilă, inevitabilă și chiar necesară în viața unui creștin.

Cei care doresc să dovedească faptul că natura omenească este păcat în sine și nu un efect al păcatului, pur și simplu nu și-au argumentat teza. A fi născut în această lume presupune o serie întreagă de consecințe: Suntem supuși foamei și setei, durerii și oboselii, suferinței și morții. Planeta pe care trăim ar putea ajunge să ne distrugă. Noi ne naștem din părinți păcătoși, primim o natură păcătoasă și trăim într-un mediu păcătos. Dar toate acestea nu

înseamna ca ne nastem vinovati de pacat sau condamnati din cauza degradarii. Desi toti mostenim efectele pacatului, inclusiv natura cazuta, noi nu suntem vinovati de pacat. Efectele pacatului trebuie deosebite de pacatul în sine.

Deoarece ne nastem cu o natura cazuta, într-o lume cazuta, suntem predispusi în mod natural la comiterea unor pacate. Pacatul ca act survine, nu atunci când fapta este comisa, ci atunci când mintea decide sa cultive gânduri si motivatii aflate în contradictie cu voia lui Dumnezeu. Daca pocainta nu intervine, decizia de a pacatui conduce în mod inevitabil la o stare de pacat, ceea ce înseamna despartirea sau înstrainarea de Dumnezeu. Starea de pacat duce la accentuarea razvratirii si a îndepartarii de Dumnezeu, pâna când sufletul este cuprins într-un tot de întuneric.

Pacatul original si Adventismul

Spre sfârșitul articolului sau (AR, 25 ianuarie, 1990), Norman Gulley citeaza mai multe pasaje din scrierile Ellenei White, pentru a demonstra ca natura umana a fost corupta datorita pacatului lui Adam, si concluzioneaza, spunând ca fiecare om se naste în starea de pacatos si de separare de Dumnezeu. Toate aceste declaratii dovedesc ca oamenii se nasc, purtând în adâncurile naturii lor efectele pacatului lui Adam. Concluzia ca omul este pacatos prin natura, nu provine din Biblie sau din Adventism, ci chiar din Babilon. Radacinile ei se regasesc în Biserica Romano-Catolica, în scrierile lui Augustin, si au fost transmise în Protestantism prin intermediul lui Luther si Calvin. Astazi, protestantii evanghelici sustin aceasta conceptie despre pacat si sunt doresc ca ea sa devina o parte a doctrinei Adventismului. Când ajungem sa înțelegem cât de mare este succesul încercarilor lor, ni se cutremura mintea. Conceptia evanghelică despre pacat este acceptata la cele mai înalte nivele ale teologiei adventiste contemporane si au patruns la diferite nivele ale conducerii conferintelor. Multi pastori si laici le-au acceptat ca adevarate, iar rezultatul lor în teologia adventismului consta într-o criza din ce în ce mai profunda.

Pozitia evanghelică despre pacat este ireconciliabilă cu pozitia istorică a Adventismului, care sustine ca Domnul Hristos a luat asupra Sa chiar natura pacatului pe care l-a biruit tocmai în aceasta stare periculoasă, deschizând astfel posibilitatea ca fiecare fiinta umana prinsă în lanțurile efectelor mortale ale caderii, sa poata scapa prin harul transformator si iertator al lui Dumnezeu. Multa vreme, Adventismul a crezut ca Domnul Hristos putea fi în acest fel, atât Exemplul nostru, cât si Înlocuitorul nostru ca jertfa pentru pacat. Acum, datorita pozitiei evanghelice despre pacat, ni se spune ca, daca Domnul Hristos a luat într-adevar asupra Sa, prin nastere, natura noastră cazuta, nu putea fi, în acelasi timp si Înlocuitorul nostru, suportând pedeapsa pacatului. În locul unei Evanghelii simple si clare, în prezent suntem nevoiti sa cautam metode mai complicate, care sa permita ca Domnul Hristos sa ia asupra Sa o parte a mostenirii umane, fiind în acelasi timp scutit de anumite înclinatii ereditare. De asemenea, aceasta noua conceptie adventista despre pacat, face imposibilă acordarea vreunei semnificatii declaratiilor privitoare la posibilitatea biruintei totale înainte de încheierea timpului de proba. Înca odata, claritatea si simplitatea au fost sacrificate în favoarea compromisului cu sistemele doctrinare neadventiste. Noi cautam si dorim acceptarea teologica, dar pretul este prea mare.